

PAS TOEN ZE HAAR WEG WIST

DOOR
PAULA

Elise, en als de tijd straks daar is, kom ik zeker helpen."

"Ik weet het moedertje, doet u nu maar wat uw hart u ingeeft, alleen wil ik nog zeggen, dat dit verzoek niet alleen van Frans, maar ook van mij uitgaat."

"Dat weet ik Elise, ge zoudt voor een eigen moeder niet beter kunnen zijn."

"Dan ga ik maar moeder, denk toch nog maar eens over ons verzoek na."

Nadat de jonge man vertrokken was, ging Elise voort: "Frans had zulke grootsche plannen, moeder."

"Hoe zoo, kind?"

"Hij kon voordeelig wat hout krijgen en nu dacht hij aan den rechterkant van ons huisje, tegen dien blinden muur, wat voor u op te trekken, geheel vrij en toch bij ons."

"'t Klinkt zoo mooi Elise, maar jullie bent jong en ik al zoo oud."

"Dat geeft toch niet, moeder."

"Neen kind, laat me, als de tijd daar is, zal ik het weten."

"Goed moeder."

"Al terug Frans?"

"Ja Elise, voor vandaag is het genoeg, de schemer valt. En..... heeft ons moedertje er nog eens over gedacht?"

"Dat ik het niet als mijn weg zie."

"Dan dringen wij niet aan en bergen het hout op."

"Hebt je het dan al gekocht?"

"Ja moeder!"

"Zag jij het als den weg?"

"Dat durf ik niet zeggen, moeder. Ik kon dit hout voordeelig krijgen, een partij te kort gezaagde planken."

"Zou het dan toch Uw weg zijn Heere", fluisterde moedertje stil voor zich heen.

"Kon jij die planken dan wel gebruiken als ze voor een ander te kort waren, Frans?"

"En omdat het bewuste huisje tegen 't mijne aankomt en maar heel klein behoefte te zijn, waren ze voor mij goed. Niet over tobben moeder, de planken zijn betaald en we hebben nog geld over."

"Dus je bergt het hout maar op?"

"Ik zal het laten liggen tot ik er niet meer af kan blijven, maar eerst zet Elise me aan het werk, een klein kastje en een klein wiegje heeft ze gecommandeerd."

"U weet wel beter, hè moeder?"

"Ja Elise, hij plaagt graag."

Opgewekter dan maanden het geval was geweest, ging moedertje dien avond ter ruste, vragend om wijsheid en licht, hoé te handelen. Maar moedertje kreeg geen antwoord en bleef in haar eenzaam huisje.

DAAR, waar het Zillerdal zich splitst in vier zijdalen, daár waar de bergwanden zich nauwer tot elkaar voegen, waar wilde kloven vol hooge donkere dennenstammen den weg afsnijden en een sterk contrast vormen met de er naast liggende licht-groene, van bloemenweelde rijk voorziene bergen, waar de Ziller ruischt in nimmer rusten, maar klaterend van omhoog stort om schuimend wit op de groote gladde steenen uiteen te spatten, al maar woester, al maar verder, daár stond hun huisje.

Op dien heuvel naast de bergkloof hadden ze zoo menigmaal gezeten, hand in hand, bouwend een luchtkasteel, hiér een klein huisje, hier te midden van zon, bloemen en beschuttende schaduw, als dát eens waar mocht zijn! Kinderen uit het land der bergen beminden zij beide het woeste in de natuur. Daar hadden beiden den Schepper leeren kennen. Wiens hand ook het hoogst gebergte geschapen en zijn plaats gewezen heeft. Met noeste vlijt had hij meegeholpen de lading hout naar boven te brengen, meegeholpen de planken pasklaar te maken, ze glad te schaven, ze daarna tot wanden ineen geslagen. Elke spijkerslag werd een gedachte, een wensch. Nauwelijks gloorde de dageraad of Frans Eder was op weg naar zijn grond, 't plekske, dat ze beiden verdiend hadden met lang en zwaar werken hoog in de bergen. En daar op dien grond verrees het huis, waar hij straks zijn Elise zou binnenleiden. Wat had hij haar lief, het mooie blonde bergkind. Voor haar had hij bij levensgevaar zijn eerste Edelweis geplukt hoog in de lucht, te midden van sneeuw en ijs. Ook dan nog als moeder's waarschuwend woord hem vermaande tot groote voorzichtigheid en hem vertelde van zoo menig jongeling dien ze gekend had en die al plukkende, al reikende, ongedacht was uitgegleden of het evenwicht had verloren en neergestort was in het doodend ravijn. Dan had Frans zijn groote hand op haar schouder gelegd, haar diep in de oogen gezien en gevraagd: „weet moeder nu nog niet, dat haar zoon geen waaghals is?"

"Daar behoef je geen waaghals voor te zijn mijn jongen, de lokkende bloem groeit juist daar, waar de voet nauwelijks plaats vindt, aan den rand der bergen."

"Wees maar gerust, wat ik niet zonder gevaar kan bemachtigen zal ik laten staan, maar Elise zal op onzen trouwdag haar versch geplukte Edelweis dragen."

"De Heere zij je nabij mijn jongen", fluisterde moedertje terwijl ze haar jongen tot afscheid kuste. En daar, hoog in de bergen, te midden van sneeuw en ijs hadden zijn door het felle zonlicht vermoeide oogen gespeurd naar wat zijn hart begeerde. En in den middag was hij teruggekeerd met de wondere bloemen voorzichtig geborgen in een zijner zakken. Met zorg had hij ze wat glad gestreken en moeder had het bundeltje met een wit zijden strikje bijeen gebonden. Trotsch hadden zijn oogen naar de bloemen gezien, die zijn eigen vingers straks zouden hechten op haar bruidskleedje.

"k Ben zoo gelukkig moeder."

"Ja mijn jongen, ik weet het. Ook moeder is blij, ik zal je straks wel missen, maar ik weet dat dit de weg is. Ge zijt een goede zoon voor mij geweest, ge zult een goed echtgenoot zijn en Elise zeker gelukkig maken."

Met stralende oogen was ze in haar zwart zijden jurkje met lichtblauw schortje naar hem toegekomen, de groote breedgerande hoed met gouden kwast en vol kleurige veldbloemen iets naar achteren, zoodat haar blonde lokken er aan alle kanten uitsprongen. Twee sterke armen omvatten haar. „Mijn Elise, mijn bruid", klonk het aangedaan. Toen hadden zijn stevige werkhanden met ongewone voorzichtigheid de bloemen op haar kleedje bevestigd en zoo bracht hij haar naar moeder's huis.

"Uw dochter, moeder!"

"Mijn kinderen, dankt God met mij voor dit groote voorrecht."

Toen klonk het daar binnen:

Vergeet nooit een van Zijn weldadigheden. Vergeet ze niet, 't is God, die ze u bewees.

Dagen gingen, weken en maanden snelden en nog altijd straalde de zon om en in het kleine huisje daar aan den „Stillupklam". Als de dagtaak ten einde en daar geen werk in eigen hof of veld was, trokken ze als twee blijde kinderen naar moeder's huis om daar te doen wat voor moeder te zwaar werd. Blij straalden de oogen van oud moedertje als ze hen zag komen. 't Was na Frans' heengaan zoo leeg, zoo eenzaam geworden, maar ze wilde niet klagen. Hadden ze er al niet meer dan eens zelf op aangedrongen, dat moeder bij hen zou komen? Maar moedertje wilde niet, wist dat dit de weg, ook háár weg was. Vader zou zorgen, 't zou haar toch naar Zijn beloften aan niets ontbreken; tot den ouderdom Dezelfde!

"Mijn kinderen, daar alweer?"

"'t Gras moet noodig van de bergweide moeder."

"Ja Frans, ik zag het gisteren, maar was de dag niet reeds te vermoeiend in die hitte?"

"'t Zal best gaan moeder, Elise houdt u gezelschap."

"Helpt Elise niet eerst mee?"

"k Mag niet van hem, moeder."

Vragend staarden moeders oogen haar aan.

"Ja moeder, maar ik ben zoo best, ik voel niet dat ik wat draag."

"Als 't moest mijn kind, zou God je er ook nu de kracht voor schenken, maar dit is niet noodig, alleen zal het nu voor Frans wat langer duren."

"Niet erg moeder, dan ziet u ons net zooveel avonden achtereen komen tot alles binnen is. We hebben ook nog iets te vragen."

"Wat zal 't zijn, Frans?"

"Of u vóór den winter mee naar ons huisje trekt."

"Ik zou wel willen Frans, maar ik geloof niet dat het mijn weg is, ik kan 't zelf niet bezien, maar laat mij tijd."

"U woont zoo eenzaam, moeder."

"Wie zou me iets doen kind, als God over mij waakt."

"'t Is ook voor Elise rustiger, ze is nog zoo jong en onervaren, heeft zelf geen moeder meer."

"Gij kunt ten allen tijde om mij zenden,

Zomer, herfst en winter waren voorbij gesnel en hoewel de lente reeds naderde, vierde de winter nog hoogtij. Alles blinkend wit wat het oog aanschouwde. Tot aan zijn middel wadende door de zachte, wit uiteen stuwende sneeuw, stond Frans op een morgen al vroeg voor moeders huis.

"Of moeder mee zou willen gaan....."

"Hoe zoo mijn jongen, voelt Elise zich niet zoo vlug?"

"Dat kan haast niet beter moeder, maar..... we hebben handen te kort. We kregen er vannacht twee jongens bij."

Toen wist moedertje haar weg.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVROUW

J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

„IK HAD LIEVER EEN
JONGEN WILLEN ZIJN.“

In een school in Bern werd aan de vrouwelijke leerlingen gevraagd haar meening neer te schrijven over de vraag, of ze blij waren, dat ze als meisjes werden geboren, dan of ze liever een jongen hadden willen zijn. Tweeëntwintig meisjes uitten zich in dezen laatste zin; slechts twaalf kozen het thema: „Waarom ik graag een meisje ben.“ Het spreekt bijna vanzelf, dat onder deze twaalf de meisjes met een moederlijken aanleg werden gevonden. Maar er waren ook passieve, lijdelijke naturen onder, die haar voorkeur verklaarden door de ontboezeming: de meisjes behoeven niet zooveel te leeren en ze worden méér ontzien.

Het is moeilijk te oordeelen over toestanden in een andere omgeving dan de onze. En zoo geeft een dergelijke enquête meer stof tot vragen en tot vermoedens, dan dat we er, zonder meer, vaste conclusies uit kunnen trekken.

Zij, die liever een jongen hadden willen zijn, motiveerden de voorkeur door uitlatingen als deze: „voor een jongen staat de geheele wereld open.“

Men is geneigd te vragen: „Voor een meisje in onzen tijd dan niet?“ Doch het is best mogelijk dat dit juist voor deze meisjes niet het geval was. Dat zij als het ware reeds van te voren, door de omstandigheden van hun ouders, er op aangewezen waren in een dienstje of naar een fabriek te gaan, terwijl er voor de jongens een ruimere keus was. Doch dan komt toch tegelijk die andere vraag in ons op: Bestond er voor die gezinnen niet de geesl der werkloosheid? Is het dáár niet zoo, dat moeders moeten klagen: „mijn jongen heeft, nadat hij van school kwam, nog nooit echt kunnen werken?“ Want wanneer we hierop zien, dan heeft het meisje eigenlijk méér kansen.

Het is dus best mogelijk, dat in deze meisjes van dertien à veertien jaar de zucht naar het avontuur en de ontevredenheid met het bestaande, die nogal eens typisch is voor dezen leeftijd, zich roerde. En dan is de wensch, een jongen te zijn, zeker wel de meest-radical oplossing voor deze ontevredenheid met het eigen leven van elken dag.

Doch even goed kan in dit verlangen tot uiting zijn gekomen een zeker minderwaardigheidsgevoel, dat door de opvoeding in deze meisjes werd gewekt.

Hetzelfde blad, dat melding maakt van dit onderzoek, wijst er op, in hoeveel slechter condities de jonge vrouw, die voor haar brood buitenshuis werkt, dikwijls verkeert dan de jonge man uit hetzelfde gezin. En in de landen, waarvan hier sprake is (Duitsland, Oostenrijk) gebeurt dit arbeiden buitenshuis heusch niet ter wille van de dubbele boterham, doch is de jonge vrouw heel dikwijls kostwinster voor moeder en jongere zusjes. Terwijl nu de jongen na zijn beroepsarbeid vrij is, en niet alleen zijn eten, doch ook zijn kleeren door de moeder worden verzorgd, neemt diezelfde moeder het voor vanzelfsprekend, dat haar dochter na haar thuiskomst nog allerlei huishoudelijke bezigheden verricht. Daarvoor is ze immers een meisje! Ook in de beschikking over zijn geld, is de jongen vrijer dan zijn zustek. Wanneer op deze manier bij de jongere zusjes, die dit alles heel goed bemerken, een zeker minderwaardigheidsgevoel ontstaat, en de wensch geboren wordt, dat ze toch een jongen had mogen zijn, is dit niet te verwonderen.

Ook in onze eigen omgeving merken we het dikwijls, dat het pleiten voor een meer passende opleiding van de vrouwelijke jeugd

wordt aangezien voor een toegeven aan dit minderwaardigheidsgevoel. Alsof de erkenning, dat een vrouw anders is aangelegd dan een man, zou moeten inhouden die andere erkenning: dat ze de mindere is van den man. Het is daarom goed er op te wijzen, in hoeveel verschillende functies reeds in het Oude Testament de vrouw met eere genoemd wordt. Werkelijk, er zijn ook voor de vrouw, die vrouw blijven wil, mogelijkheden genoeg. Wanneer zij zich slechts niet blind staart op wat anderen bezitten en bereiken, en daardoor eigen schatten voorbij ziet!

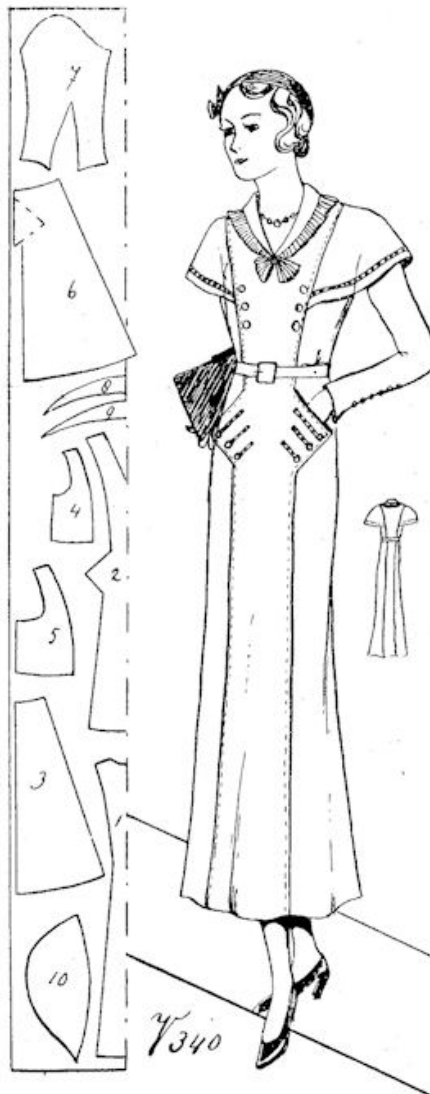
Het allermooist vond ik dit antwoord: „De jongens denken dikwijls zoo verkeerd over ons. Ik wil graag een meisje zijn om hun te toonen, dat wij ook wel wat kunnen bereiken.“

Het meisje, dat zóó haar taak inziet, heeft

ONZE KLEEDING

V. 340. JAPON VAN EFFEN ZIJDE OF DUNNE SOEPELE WOLLEN STOF.

Deze japon is versierd met open naadjes en knopen. Langs den kraag naaien we een geplisseerd strookje zijde. We laten dit strookje eerst ajouren en afknippen en daarna plisseeren.



Den waaivormigen strik maken we eveneens van deze geplisseerde zijde. De pelerine werken we af met een schuine bias. Hierlangs laten we een open naad naaien. Ook wordt er een gelijke versiering op den rok gewerkt.

Desgewenscht zetten we zakken in den rok.

De zijbanen van den rok zijn zonder ruimte: 't lijfje wordt met eenige ruimte aan den rok gezet. De japon heeft op de afbeelding rondom een ceintuur; deze kan echter ook

HOUDT U VAN
Een lekker kopje Thee?
VRAAGT EENS PRIJS BIJ
THEEHANDEL FOCKE S. KLEIN
OUDKERKHOF 48 - UTRECHT

aan deze opvatting zeer zeker voor haar leven een sterken steun. Alleen hoop ik voor dit sympathieke en energieke kind, dat ze, ouder geworden, het laatste gedeelte zal veranderen in: „Ik wil graag een meisje zijn om hun te toonen, hoeveel we aan anderen te geven hebben.“

J. M. W.—W.

alléén op zij genomen worden: Voor- en achterbaan loopen dan door.

Op bijgaande teekening zien we de deelen als volgt op de stof:

fig. 1 is de achterbaan;

fig. 2 de voorbaan;

figuren 3 en 4 vormen samen de achterste zijbaan;

figuren 5 en 6 de voorzijbaan;

fig. 7 is de mouw;

figuren 8 en 9 zijn de beide kragen;

fig. 10 is de pelerine.

Benodigde stof: 4.50 M. van 90 c.M. breedte. We nemen de volgende maten aan: halve bovenw. 50, halve taillew. 48, halve heupw. 58 c.M., lengte van voren 0.45—1.25 M., lengte van achteren 0.42—1.22 M., mouwl. 63 c.M. Patronen ad f 1.— fr. p. p. Vooral s.v.p. gewenschte maten opgeven.

GEZ. BALDER.

Broek op Langendijk, 424. Postr. 166589.

ARMEN ONBRUIKBAAR BIJ VOCHTIG WEER.

Rheumatiek maakte werken tot een kwelling.

Tot hij het juiste middel vond.

Hier volgt een merkwaardig voorbeeld van de wijze, waarop vochtig weer de gewrichten kan aantasten van iemand, die vatbaar is voor rheumatiek.

„Ik heb heel erg aan rheumatiek geleden“, schrijft ons iemand, „en heb zoo erge pijnen in mijn gewrichten gehad, dat het haast niet te dragen was. Het was altijd het ergst op regenachtige dagen. Dan kon ik eenvoudig mijn armen niet gebruiken en het werken was mij werkelijk een marteling. Ik probeerde twee verschillende middelen tegen rheumatiek, maar ik was na de kuur nog altijd even slecht. Toen zei men mij, dat ik Kruschen Salts moest probeeren en nadat ik een flacon gebruik had, voelde ik verbetering. Dus ging ik er natuurlijk mee door en nu ben ik aanmerkelijk beter en ik heb me in geen jaren zoo best gevoeld. Gewoonlijk voelde ik me zoo lusteloos en lui, maar dat ik weer kan werken is nu een plezier voor me geworden in plaats van een schrik.“ S. B.

Het organisme van den lijder bevat een te veel aan urinezuur, wat de oorzaak kan zijn van rheumatiek. Dit kwaadaardig urinezuur kon ontstaan, doordat de inwendige organen onvoldoende werken. Kruschen Salts nu spoort de afvoerorganen dusdanig aan, dat elk spoor van afvalstoffen regelmatig en volkomen verwijderd wordt. Kruschen maakt en houdt U inwendig schoon en zuiver. En Uw geheele wezen — lichaam en geest — ondergaat deze verfrisschende werking.

Kruschen Salts is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking, de naam Rowntree Handels Maatschappij Amsterdam, voorkomt. Stralende gezondheid voor één cent per dag. (Ingez. Meded.)